

HuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis "könyvecske" - a kezed ügyében legyen. A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

„...Nem tizenheten tutajoztunk, hanem tizennyolcan, mert végig velünk evezett az Isten!”

MAGYAR CSERKÉSZFÉRFIASSÁG - 94 évvel a vági tutajút után (a jelképek változó aránya)

Emberi tulajdonság az elérhetetlen után való sóhajtozás... Az utóbbi hetek alatt szerettem volna izmos férficserkész lenni, de csak azért, hogy jogosan tutajozhassak én is a Bartók Béla csapattal. Olyan hangulat keletkezett, mind a túra tervezése és előkészületei, mind az indulás előtti óráiban, hogy jóformán nem tudtam gondolataimat tőle egy perccig sem távol tartani. Így hát nem maradt más lehetőség hátra, mint kísérem az utolsó mozgásokat, az indulás napján pedig ott lenni mellettük

és teleszívni magamat az izgalommal, az örömmel, a fáradsággal, a búcsúszavak s jószerecsé kívánatok energiájával.

Magamban a busz lassú kigurulását a Retirói pályaudvarról hivatalos kezdésnek nevezték el. Az addigi ide-oda szaladgálás, a csomagok feladása, az utolsó pillanatra sűrített gondok megoldása, a csoportkép - ez mind csak előzetesnek számított. Azonban azoknak, akik itt maradtunk, a kaland akkor kezdődött már, amikor az autóbusz elindult.

A nagyvárosban füllesztő volt a meleg, s a tömegek az utcán úgy tolokodtak, mintha életük függött volna attól, hogy haladnak-e előre. Szétszéledtünk, s ki-ki a maga irányában hazament.

Közben az utána következő napok alatt két "tutaj-csoportra" oszlott fel a buenosi cserkészközösség: akik tutajoztak, és akik a tutajozókra gondoltunk állandóan. Ez a második kategória is átélte a magáét. Várta a híreket...

Az egész elképzelés nemcsak a cserkészies vagányság s a folyón való megélhetési kihívásait akarta farkasszem távolságba helyezni, hanem a jótehetség, a szolidaritás lángját akarta felébreszteni a résztvevőkben. A 17 fős csoport a 18. sz. Bartók Béla csc. jelenlegi összes aktív vezetőjéből állt össze. Hónapok munkája tette lehetővé a túrát, amely így, saját építésű tutajon, már a harmadik volt a csapat történetében. A három Paraná folyói tutajtúrán kívül volt ugyanis két kajaktúra (Colorado és Manso patagóniai folyókon), és egy hatalmas chilei (az Andesek átkelésével járó) biciklitúra is.

A minden egészséges embert próbára tevő rendkívül kalandos szilárd barátságokat, testi és szellemi érettséget s az elért célok által felépült önértéket emelik a legmagasabb csúcsra. Nyilvánvaló, hogy a cserkészélet teremt meg a légkört s hozza össze azokat az embereket, akik utána csodásan megálmoldják a terveket és végre is hajtják őket.

Képtelenség köztudatra hozni a történeteket egy-egyten, egyszerű írással. Így hát eldöntöttük, hogy rendbe tesszük, osztályozzuk az értékes s különállóan érdekes információit, és több adásban adjuk ki.

Kezdetnek Demes Sanyi st. főkapitány-főszervező"-vel beszélgettünk órákig... Előreláthatóan a több érzésről s átéltről jóformán egyszerre mesélt történet következik itt, úgy, ahogy az élénk hangulat még dobogott minden egyes szóban, ↓

arkifejében. Ezek szerint nem sorrendben mentünk, hanem a legmegrázóbb, friss emlékeket jegyeztük le.

„Semmi sem ment könnyen, simán, de pontosan ezért volt annyira jó!” - mondta bevezetésnek... s ettől a mondatától kezdve, könnyelábadt szemmel, fel-felállva a székről, hadonászva, miközben a képeket is mutatta, így mesélte el a tutajút kalandjait:

“A két egész nap és egy fél éjszakai tutaj-építés lényegében gondmentesen zajlott le.

Épül a tutaj...

De szinte azonnal két óriási, nem beszámított akadályba ütköztünk: az indulási engedélyhez hiányzott egy hivatalos papír (amelyet faxon utólag meg is kaptunk a körzeti parancsnoktól), és... AZ EVEZŐKET, AZ ARRA MEGBÍZOTT S ELŐRE KIFIZETETT ILLETŐ NEM GYÁRTOTTA MEG! Egy kis rozoga csónakocskában át kellett menjek Paraguyba és ott helyben, a feledékeny emberkével együtt elkészítettük a tíz hosszú evezőt.

„Még a kikötőben végrehajtottunk egy "látzat vészhelyzetet", amely által elgyakorolhattuk az előre kiagyalt kód vezényszavakat. Minden egyes tutajosnak ki volt adva a saját felelőssége, úgy a vész esetére, mint az akkortól elkezdődő mindennapi, normális haladásra. A hatalmas tutaj meg volt gyártva, rajta minden szükséges kellék, a nagy ponyva, a sátrunk, a konyharész, a magas árboc a három zászlóval, mentőövek, viharlámpák.

A baloldali evezők

A cserkészcsapat pedig három örsre beosztva: baloldali evezők (öt), jobb oldali evezők (öt) és napos örs (öt), ezen kívül voltunk a szakács (Bonapartian Dini st.) és én magam a kapitány (Demes Sanyi st.)”.

Havi "HUFImondat":

“A gyönyörű élet túl rövid ahhoz, hogy elpazaroljuk drága óráit a pillanatnyi ellenséges érzületek teljesen nélkülözhető hangulataira”. (ZK)

Olvasunk... és gondolkozunk:

(“házi-belső-olvasó írja”)

Gyakori kisebb félbeszakításokkal, három délutánt és egy egész éjszakát szántam rá. Végigolvastam (szóról-szóra, akkurátus sorrendben, majdnem egy huzamban) az összes eddig megjelent Argentínai Magyar Hírlapot, beleértve az összes HUFI-t is. Először mindig a magyar „korpuszt” s csak utána az ifjúsági rovatunkat. Új benyomásokat kerestem, így hát hagytam magam meglepni, mintha vadonat új szövegeket olvastam volna.

Esküszöm, páratlan volt! Hajlamom amúgy is a “többszöri olvasás”. Kedvenc köteteket néha kétszer, háromszor is elolvasok és minden alkalomkor újabb érzésekkel találkozom, mintha a megírt sorok átíródnának az élet változó pillanataihoz! Hasonló módon, a Hírlap is így viselkedett velem: átköltődött, de még a HUFI is.

A “kísérlet” utáni felfedezéseim, észrevételeim felsorolása így sikerült:

- A Hírlap oldalai nem unatkoztattak egyszer sem.

- Sokszor nagyon elszomorodtam.

- A „korpuszt” követő HUFI-olvasás egy “fellélegzés”-sel járt, ami azt jelenti (legalább is számomra), hogy kedves, fiatalos, könnyen követhető, lazító. Akkor - mondtam magamban - a fiatalabbak megérthetik, és könnyen olvashatják el.

- Az újság elkerülhetetlen témaköre (nem tudom jó-e ez) a magyarság fel nem oldódó dilemmája: a megmaradás, a mai, tengereket átívelő kommunikálás szétszakíthatatlan folyamatát kereső munka állandó és céltudatos kinyomtatása.

- Észrevehettem, teljes józansággal, a kolóniánk nemzedék-váltását, elbúcsúzhattam sok kedves “alapító” magyartól.

- Rádöbbentem az újságunk színvonalára, de a javítani valókra is.

- Elmerengve gondolkodtam el azon, hogy kétségtelenül értékes “megmutatnunk” magunkat a magyar világnak.

- Hiányoltam az olvasás alatt a Buenos Aires-i tehetséges magyarok írásait. Jó néhányat ismerek, akik szenzációsan írnak és e mellett intelligens – informált – művelt emberek is!

- Véglegesen meggyőződtem arról, hogy **kell** nekünk az újságunk!

- Nyilvánosan kimondhatom: hálás vagyok, hogy kifejezhetem gondolataimat, de még inkább azért, hogy az argentin fiatalságnak **saját** helye *lehet s van* a Hírlapban!

A kiértékelést követően nagyobb, önkritikával ellátott derűvel indulok neki a 2007-nek. Páratlan év. Szerencsés lesz - ezt mondják, akik értenek hozzá. A hebes már egymagában egy szép szám. Erős, egyszerű vonalú. Jókat hoz magával.

Most március van, az ősz simogató, friss szellőjével partnerként táncolnak a barnuló falevelek. Nagyt szippantunk belőle, erőt veszünk - és elindulunk. Iskolakezdet, egyetemkezdét. **Magyarság-folytatás** (mármost a nyilvánosság előtt).

Kíváncsi izgalom önthet most el, szeretett olvasó, szóval hagylak, hogy olvass. A nyári “pihenés” alatt is sok jó történet!

Zólyomi Kati

Gemer vázlatosan elmesélte, hogy ez a három órs felváltva végezte a munkaköröket, így hát mindenkinél volt, amikor evezett, amikor kiszolgálta az evezőket (szájba kapták a vizet, alkalmilag az ennivalót is, és állandóan öntögtették őket vödör vízzel a meleg miatt), amikor a fedélzetet takarította vagy az evés utáni mosogatást vállalta...

“Állandóan iszonyatos volt a meleg, végig izzadtak voltunk, de haladni kellett, megállás nélkül, hogy a megszabott idő alatt beérkezhessünk minden esetre az előre kitértült folyamorség (prefectura) kikötőkhöz. A tutajon történt minden, zászlófelvonástól a tábornützig (viharlámpa). Az alvás, a mindennapi cserkészprogram, a főzés... Napi úgy 70 kilométert kellett evezzünk, hogy a mindössze 400 kilométeres Paraná utat megtehessük: Puerto Libertadtól (Misiones) –Ituzaingóig (Corrientes)”. (l. térkép.)

A tutajtúrának ugyanis három csúcspont elérése volt a célja: egyrészt persze a kaland maga, de a szolidaritás is (a misionesi Wanda kis külvárosi falucskájának az előre gyűjtött tárgyakkal való ellátása) és a cserkészbarátság mélyítése, illetve a fiatalabbak továbbképzése, főleg elsőségly és térképészet terén.

“A keretmese élvezetes volt mindannyiunk számára” - folytatja Gemer, “mivel kalózatok és újonc matrózokat játszottunk meg! Jópofa módon nem egyszer léptek be a játékba a folyamőrök is! Egy kincset kellett megtaláljunk a túra végére, és a

A TÉRKÉPEN LÁTHATÓ A TUTAJTÚRA KEZDŐ ÉS VÉGSŐ PONTJA. A 18 SZ. BARTÓK BÉLA CS. KALANDJA - 2007 NYARA

játékhoz szükséges jelmeztárgyakat maga a tutajozás alatt készítettük mi magunk, kézügyességképpen. Voltak fehér csontvázas kése, fekete, nagykarimájú kalapjaink, “krokodilszem” nyakláncaink és kardjaink. Ugyancsak horgászbotozat, csont késnyeleket, kalózkendőket és kampókezeket, szemtapaszt és házi ágycukot is gyártottunk (pvc-csődarabból, aeroszollal, s egy burgyonyra volt a lőszer).

“Minden este a tábornüt után Bonapartian Edi st. megkérte a fiúkat, hogy adjanak be neki egy leírt gondolatot az “élménydoboz”-ba!... A papírkák mind el lettek rakva és utolsó nap ezek voltak a kincsésládikóban, amikor a csoport megtalálta (ezt is egy folyamőr dugta el számunkra). Megható pillanat volt a kis cetlik elolvasása a záró szertartás alatt: a minden résztvevő lelke mélyéből jövő gondolatok kincsek számítható üzeneteket jelképeztek!

Folyt. a II. oldalon

MAGYAR CSERKÉSZFÉRFIASSÁG.... folyt. az I. oldalról

jelenését, elolvashatják az alábbi sms-ek tartalmát, amelyeket a tutajozókat követő cserkészközösség kapott a fiúk távolléte alatt. Ezek nem kevésbé érdekesek, hisz felhívják figyelmünket arra a tényre, hogy nem a kalandvágy és a cserkészvágányság változtak meg, hanem a technika kézzelfoghatóvá tette az eseményeket. Valahogy mindnyájan része lehettünk ennek is - de itthonról! (ZK)

„A KINCS az maga az élmény, amit hazaviszünk magunkkal, mondtuk akkor, a tíz nap együttélés után. A fiúk egyenként szedegették ki és olvasták el a papírkákat... Nagyon megrázó percek voltak: egyedül voltunk mi tizenheten, egy kis szobában, amit a folyamórségen kaptunk e szertartáshoz. A kincsesdobozban ugyancsak ott voltak az új "kalózláncok", mindenegyes résztvevő nevével... Mikor már fellazult az érzékeny hangulat, bepizzáztunk boldogan!”

Gemer meglehetősen többször is megemlítette, hogy az egymás közti hangulat mindig jó volt. Hogy minden egyes cserkész "emberebb ember" lett, s fejlettebb testi s lelki erővel fejezte be a túrát. A csoportmunka győzött, de azért egyéni sikernek is számít.

„Még a túra kezdetén, de utána sokszor máskor is, mindenki, akivel találkoztunk, miután végignézt rajtunk, így szólalt meg: CUIDADO CON EL GUAYRUZÚ!

„A kétszeri hajszálnyi egyforma figyelemzetés után már kezdtem izgulni... vajon mi ez a guayruzú? Állat? Madárfajta? Kígyó vagy krokodil? Nagytalp? Sámán, szellem? (tudott dolog, hogy a víz mellett élő egyszerű emberek hitvilága, hiedelmei és babonása a legelképezetőbb rémek tetteit fogalmazza meg)... Végül is persze, hogy megtudtuk: egy hatalmas örvény nevére utaltak. Olyan nagy és veszélyes, hogy ha belekerülsz a sodró forgásába, nemhogy kijuthatsz belőle, hanem haláloz el előtt nem látod a partot sem, olyan mély a közepe! Ezt magyarázták a helybeliek...”

Majd még az ilyen furcsa tapasztalatokra (több volt) részletesen kitérünk következő számunkban, de egyelőre hadd jegyezzük meg, hogy ahogy Gemer maga mondta:

„Nem tizenheten tutajoztunk, hanem tizenhatalan, mert végig velünk evezett az Isten! Mindig azt éreztük, hogy örökös felettünk - néha egy megnyugtató sirály repülésében, néha a vad s viharos szelek csodás elmúlásában, vagy a keze által leállított motorban.”

Átkelés a Yaciretá gáton

Gemer elmesélte, hogy estére egy kerek holdsugarörzön alatt érkeztek be az óriási YACIRETÁ gáthoz, és - mivel készek és erős szél fújt - motorral kísérelték meg az átkelést (ez ugyan nem volt tervbe véve, de muszáj volt motort bérelniük, hogy megkapják az indulásra az engedélyt, tekintve az akkor nemrég történt két fiatal eltűnése, megfulladása előzményére). Viszont a teljes sötétségben a motor berekedt. Csodás csend támadt, és ez a csend tette felejthetlenné a pillanatot! Evezve, némán, a kis viharlámpák zsenge fénye alatt s csupán a vizet simogató evezők halk csobbanása kíséretével, a tutaj lassan átsuhant az impozáns, kivilágított gát testén. Fentről, az erkélyekről, a folyamórok fotózták őket kamerával, mobillal, s brávózás közepette fogadták a magyar cserkészhősöket! Motorbúgással még hangulat sem lett volna! Úgyszólván elrontott volna mindent!

Míg az olvasóink türelmesen kivárvák a következő Hírlap meg-

Jan 17: „Megérkeztünk teljes egészségben! Marci és Lancsi Puerto Libertadon, a többiek Iguazúban”.

Jan 19: „Majdnem kész a tutaj. Esőben dolgoztunk, végül vihar támadt. Fáradtan és vizesen, de jókedvvel. Finom pörkölt készül.”

Jan 20: „Megjötték az evezők. Motort is kellett felszerelni, hogy kiengedjenek. Jobb az idő. Mindenki jól van. Tamás visszaeséssel, de javul.”

Jan 21: „Gyönyörű idő van Puerto Libertadon. Halásztunk. Kalóz kalapokat készítettünk. Holnap indulnánk. Mindenki motiválva.”

Jan 22: „Várjuk az inspekción. Körülevetgettünk. Jól sikerült. Megérkezett Miki is. Asadót ettünk.”

Jan 23: „Minden rendben, indulhatunk! Először Wandába és Madoba. Teljes a jókedv! Megebédeltünk és indulunk! Uuuuuuááá!”

Jan 24: „Megérkeztünk Wandába. Megható! Átadtuk a gyűjtött csomagokat és beszélgettünk velük. Megdöbbentő volt! Majd Wanda bányáit nézzük meg. Holnap korán megyünk tovább.”

Jan 25: „Nagy izgalommal érkezünk be El Dorado! Túlmentünk és visszatartattak minket! Már kikötöttünk és jól vagyunk!”

Jan 26-eggel: „Esik az eső. Tegnap El Dorado-i cserkészek látogattak meg minket. Vacsoráztunk és beszélgettünk velük.”

Jan 26-este: „Puerto Paraná. Az idő javult és szépen haladhattunk tovább. Kiállhatatlan a meleg! Minden fiú üdvözlöi szüleit!”

Jan 28 reggel 10.22: „Haladunk. Puerto Polanában leálltunk. Ma még Candelariáig el kell jutnunk. Truco, egészség és jó hangulat!”

Jan 28-éjjel 22.00: „Puerto Candelariában kikötöttünk, kilencven kilométer evezés után. Fáradtan de boldogan! Az időjárástól függ, ha eljuthatunk holnap Yaciretáig.”

Jan 31-éjjel 22.30: „Ebben a pillanatban kelünk át Yaciretán! Megdöbbentő! Hihetetlen!”

Feb 1-hajnali 1.30: „Ituzaingóban vége lett az útnak! Vacsoráztunk, holnap pakolunk és vissza! Köszönjük a támaszt és az érdeklődést!”

Ehhez Lomniczy Mátyás körzeti parancsnok a következőt fűzte: „Élmény! Sajnos ma fejezik már be útjukat, és holnap reggelre tervezik a hazaérkezést Buenos Airesbe (még nem tudni hánykor). Az a hír érkezett, hogy az összes (!) fiú egész rövidre vágta le a haját...!”

A tutajozó csapat névsora:

Beis András öv. - Bonapartian Dini st. - Bonapartian Edi st. - Collia Niki st. - Demes Sanyi st. - Indaco Pablo öv. - Kerekes Marci cst. - Kerekes Miki st. - Lajtaváry András öv. - Lajtaváry Richárd öv. - Lányi András st. - Lovrics Csicsó st. - Lovrics Reni öv. - Papp Gábor öv. - Tóth Kristóf (Kiko) öv. - Zaha Miku öv. - Zaha Tamás st.

SEM KISEBB EMBEREK... SEM KISEBB ÉLMÉNYEK...! Fogadalomtétel egy 11 éves magyar származású srác életében

2006. december 31 óta büszkén feszítenek a 18.sz. Bartók Béla cscs. sorai legifjabb zöldnyakkendős nagycserkészei. Nem épp erről beszél a kolóniánk, nem ezt emlegetik a serdülő fiatalok, nem ezért keresik a magyar cserkészeket a helybeli újságok riporterei. A HUFÍ ellenben meri azt kijelenteni, hogy a megmaradás titkait néha kétségbeesetten böngésző közösségünk életében ma ez kéne legyen a legörömteljesebb, fontosabb hír! Azért emeljük ki cserkészkrónikánkban az oroszlánerejű apró hangyácskáról szóló sorokat.

A 11. év nehéz kor, olyan döntetlenül inog a gyermek- és a serdülőkor közt. Ha kislányról írnék, teljes mértékben már "kisasszonyokról" kéne mesélnem. De a fiúk annyira mások. Ebben a korban éktelenül kedvesek, vidámak, olyan élet s tünődésképeség lázong bennük, hogy mellettük élni kimerítő kaland. Ebben a korban halálíg szerelmesek édesanyjukba, rajongnak az izgalmas, mindig változó tapasztalatok után s egyúttal kimondhatatlanul tudnak "unatkozni"...

És ekkor lép be életükbe a „nagycserkészet” fogalma. Éppen amikor a legszívósabbak s tanulékonyak. Számukra a zöld nyakkendő minden téren lépcsőfokot, főnyereményt jelképez. Azt is, hogy „nagyoknak” számítják már őket.

Buszostól kompon át a szigetre

A mi közösségünk esetében többoldalú esemény: személyes, baráti és alapkövető mozzanat. Hat ifjabb Bartók-fiúcskát tett cserkészfogadalmat 2006. december végén, Karácsony és újév közt, a Tigre-i Delta dzsungelszerű szigetei mélységében, ahol (azt mesélik) annyi szünnyog szálldogál, hogy nemigen lehet nyitott szájjal közlekedni. De ez a bátor volt kiscserkészt nemhogy izgatta, hanem méginkább egyenesre tartott vállacskaival s kifeszített mellkasával vette át, most már három újjal tisztelegve, a csodás zöld háromszöget, még nem tudván, hogy ez, a logikus büszkeséget keltő s megható pillanaton kívül, mást is jelent a földgömb szétszórt magyarság eszméjének: életképeséget s folytatódó felelősséget!

Most a hat gyermek nevét olvassa el figyelemmel minden magyar olvasó:

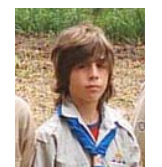
Arcagni Sándor

Gröber Berni

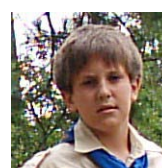
Hajdú Mátyás

Hajdú Tamás

Mattiauda Szanti

Szilvássy Ignác

Az egész cserkészközösség nevében gratulálunk nekik! Jó munkát! (ZK)

- GYALOGLÓ MAGYAR CSERKÉSZLÁNYOK ARGENTÍNA ÉSZAK- NYUGATI MAGASLATAIN -

“HOGY LEHET VISSZAKERÜLNI A BARÁTSÁG MÉLYSÉGÉBE”

Úgy látszik, 2007 ilyennek ígérkezik: izgalmasnak, megrázónak és rendkívülinek. Nem lehet másképp, ha csupán a cserkészek legfrissebb teljesítményeire utalunk... Mert a kimondottan férfias tutajtura nem az egyetlen példa.

A nőiesség finomság, zseneség és romantika. A 39. sz. Magyarok Nagyasszonya lcscs. vezetői gárdája is útra kelt a nyáron, de a folyó nedve és hullámai helyett a sziklák magasságát keresték és a meredek szakadékok szélén növő bogáncsokat tűzték a nyakkendőjük gyűrűjére! A hegyitúra - mert így nevezték el - Tucumán, Salta és Jujuy tartományok átgyaloglását érintette. Amikor e sorok íródnak, a lányok még úton vannak idefelé, a háromhetes gyaloglás-hegymászás után, amely alatt bizonyára végleg szívközelségbe kerültek, nemcsak a csodás tájhoz, hanem egymáshoz és a cserkészetet szorosan összefűző felebaráti szeretet eszméjéhez! Még nem beszélgettünk velük, de a küldött sms-üzenetkből közlünk az alábbiakban, és azért "mutatunk" is be nektek a gyönyörű képekből. Majd az áprilisi számunktól kezdve elmeséljük az átélteteket!

Január 26: „Szervuszatok! Tegnap a Quilmes indián romokat tekintettük meg: történelmi csúcspont! Ma ragyogó napsütésre ébredtünk és mentünk tovább. Vizeséseket is láttunk. Puszi!”

Január 28: „Tegnap átjártuk Cachit és Cuesta del Obispót, 3000 méter magasságban! Még a felhők is alattunk lapultak! Isteni volt! Ma látogatjuk meg Saltát (La Linda - „a szépet”). Puszi!”

A körzeti pk. ezt üzenté a szülőknök: „A 39-es lányok

szebbnél-szebb helyeken barangolnak továbbra is Argentína legészakibb hegyvidékeire. Tegnapelőtt a világhírű Tren de las Nubes sinjei mellett gyalogoltak a több mint 4000 méter magasságban fekvő hidakon!”

Lányok: Január 30: „Tegnap a Tren de las Nubes irányát követtük! Erős apunamiento-nk (a magaslat okozta hegybetegség. Szerk.) is volt, de annak dacára néhányan felmáztunk a hidra! Felejthetetlen! Mindnyájan jól vagyunk, és nagyon örülünk annak, hogy napról-napra közelebb kerülünk egymáshoz!” (összeállította ZK)

Folytatása következik!

SZÉP ÉLETV, CSERKÉSZÉLETV

id. BENEDEK LÁSZLÓ EMLÉKÉRE (1936 – 1998)

„Nem hal meg az, ki milliókra költi
Dús élte kincsét, ámbár napja múl:
Hanem leráznán, ami benne földi,
Egy éltető eszmévé finomul,
Mely fennmarad s nőttön nő tiszta fénye,
Amint időben, térben távozik;
Melyhez tekint fel az utód erénye:
Óhajt, remél, hisz és imádkozik.”

(Arany János búcsúverse Széchenyihez)

Március 16-án lenne édesapám 71. születésnapja... Másnap meg már 9 éve, hogy visszatért Teremtőjéhez. Milyen sok idő... Mégis nap, mint nap velünk van, szavai, tanításai vezetnek minket. Ő példával bizonyította azt, amit tanított. Egész élete példa volt. Ő mondta nekem mindig: „Ha mosolyogsz, a nehézség könnyebb, a baj elviselhetőbb. Ha mosoly nincs, még a könnyű percek is nehezek. A mosolyt pedig csak a szeretet varázsolja az arcodra.” Ezek az egyszerű szavak kísérnek engem, és ha búsulnék, ő jut eszembe szavaival, és a mosoly győz... Mennyire megtalálta a megnyugtató szavakat, és igaz hite mennyire nagy hatással volt környezetére!

Életét a magyarságszolgálatra és a cserkészre áldozta: A Kinizsi Pál cscs. parancsnoka volt sok-sok évig, a segédtszti táborokat vezette Dél-Amerikában évtizedeken át, tanított a Zrínyi Ifjúsági Körben. Ki ne emlékezne a magyaróráira? Hogyan ejtsük ki rendszeren a szavakat, hogyan hangsúlyozzuk? És a furulyaórák? Hány cserkészből szervezésében vett részt! „Hölgyeim és Uraim: áll a bál!” Élete milyen sokat hagyott nekünk...

62. születésnapja alkalmából kapott egy albumot, tele fényképekkel és levelekkel. Ebből szeretnék néhány gondolatot idézni emlékére:

„Cala: Te vagy az a lelkes, valódi cserkészvezető, akit igaz hite vezet, és aki azt mindenkor át tudja adni vezetőinek.” (Némethné Kesserű Judit)

„Elvűsödés nem egyszer ámulatba ejtett. Az egyenes útról sohasem tértél le, ha göröngyös volt is, végigmentél rajta.” (Lomniczy József)

„Azok közé tartozol, akik mindig nyakig elkötelezik magukat. Tőled tanultam a jelszót: kötelességet keresek.” (Fóthyné Balogh-Kovács Judit)

„Köszönöm Neked, Cala, hogy nem hangos szóval tanítottál, hanem a lélekben meggyőződött ember csendes, biztos magatartásával.” (Gorondiné Meleg Judit)

„Boldog lehet az a külföldi magyar cserkész, akit Te képeztél ki segédtsztként. Talán nem is tudja, hogy milyen nagy kincsét kapott, egy életre” (Pillerné Tirczka Éva)

„Így emlékszem mindig rád: mosolyogsz, énekelsz, hálát adsz Istenünknek és elfogadod az élet viharait.” (Fekete Ili)

„Mi a cserkészet? Egy életmód! Gyerekek, felnőttek, vezetők együttműködése. Tábori élmények szívünkben, és egész életünkre egy fényemlék. Ezért köszönöm Calának is, hogy lehetővé tette, hogy életmódunk cserkész-szellemmel növekedjen.” (Szentpétery Zizi)

„A magyar cserkészetnek van egy példaképe Argentínában, aki nekünk mindig magas erkölcsi színvonalat mutatott, s aki mindig ott volt, ha szükség volt rá, s ez a valaki te vagy, Cala bá. A te meggyőződésed, hited, igazságérzeted a mai napig is mintaképül szolgál nekem és mindnyájunknak, s ezért az életre szóló ajándékért mély hálával és köszönettel adózok neked.” (Németh Gyuszi)

„Hálás leszek egész életemen át azért a hatalmas áldozatért, amiben annyian részesültünk. Szeretném szívvel üzeni Janinak meg Calának, hogy a rengeteg magocskákból, amit annyi fiatalban vetettek el, dús erdő keletkezett, és mindannyian adjuk tovább a szeretetet, a cserkészetet és a magyartudást. A nagy munka egy jó munka volt, és ezért Isten áldását kérem rátok.” (Hefty Klári)

„Gyerekkoromban, emlékszem, ahogy zászlófelvonásnál láttalak, mindig kimagaslóttál összes vezetőim közül. Talán, mert mindenki meg tudta látni a jót, talán, mert mindenki elő tudta hívti az érdemeit, a jó oldalukat. Mikor a csillagos estéken, a ropogó tűz mellett ültünk, mindenki átszellemülten figyelt a te szavadra.” (Papp Jenő)

„Cserkészéletemből számtalan szebbnél-szebb emlék kísér, és Cala az egyik. Kedves, nyugodt, úri modora, állandó mosolya, a mindig pozitív hozzáállása a dolgokhoz. Őszinte szeretettel fogok mindig visszaemlékezni rá. Sokszor kaptam tőle értékes példát, és ami nekem a legfontosabb: halk kedvességet.” (Zólyomi Kati)

„Calabáról sok emlékem van a segédtszti táborból, de egyet biztos nem fogok elfelejteni soha. A cserkészet egyik alapelve, hogy a vezető első sorban példa, és ezt Cala bának sikerült úgy átadni nekem, hogy még most is csodálkozom, ha visszagondolok rá.” (Gorondi Palkó)

Kedves Papi / Cala bá! Köszönjük, hogy ennyit adtál nekünk! Mindig köztünk leszel!
Benedek Zsuzsi

LELKI SARKOCSKA Lord Robert Baden-Powell (1857-1941) Gödöllői Jamboree, 1933

„...a főcél barátságot kötni! Most a cserkészeknek a világ békeszerzőivé kell válniuk. Őszintén remélem, hogy mindegyikötöknel van egy füzet, amibe beleírjátok a naponta szerzett új barátok nevét és címét, hogy később fenntarthatóak a barátságok levél, vagy ha lehet, látogatás útján. Békét akarok látni minden ország lakói között. Ti vagytok országaitok jövő férfiai - legyetek tehát barátok! Lássatok annyit ebből a csodálatos országból, amennyit csak lehet. De mindenek előtt:

SZEREZZETEK BARÁTOKAT!”

„Aztán csoda történt: Amikor BP befejezte szavait, a napsugarak egy pillanatra áttörték a sötét felhőket és beragyogták az éljenző cserkészek sokezres tömegét. Ekkor, a magyar zenekarok indulóira, megindult a nemzetek menete...”

(Bodnár Gábor: A magyarországi cserkészet története, Bp. 1989. 64-65.o.)

Cserkész segédtszti avatás - II. kerület - Argentína - Brazília

Énekelj velem!

„13 ezüst pityke fityeg a mentémen” dallamára:

„13 cserkész fogadalmat tett a héten...”

Segédtszti képeztést kapott igen szépen...

Aranyszínű hársfalevél büszkén fel van varrva!

Nincsen náluk külön cserkész Arg'ban meg Brazilba'...”

2006. január 12-én tizenhárom cserkész segédtszti fogadalmat tett Marcos Pazon egy gyönyörű, dús erdő mélyén. Nyolc lelkes kiképző és több mint 30 vendég tanúja volt ennek a nagyon ritka, de a cserkészet annál fontosabb eseményének. Hét lány és hat fiú, ill. tizenegy argentin és két brazil. Argentínából: Bonapartian Dani, Bonapartian Edi, Jeffrey Sofi, Lajtaváry Zsuzsi, Lovrics Jancsi, Mihályfy Juli, Papp Titi, Pérez Nati, Zaha Eszti, Zaha Tamás, Zombory Andi. Braziliából: Dénes Gusztó és Kiss Tamás.

Kiképzők: Benedek László (táborparancsnok), Demes Sanyi, Kerekes Marci, Lajtaváry Zsuzsi, Lovrics Konszti, Szely Cynthi, Szilvássy Lőrinc és Ughy Viktor.

Tudvalevő, hogy mindaz, ami egy segédtsztképző tábor alatt, és különösképpen az avatás alatt történik, az szigorúan titok, azért, hogy az elkövetkező jelölteknek meglepetés legyen mindaz, ami majd őket ott éri.

Ezt a nem leírt „szabályt” most kissé meg fogom szegni... Mielőtt valaki megbotráncolna, csak néhány kijelentést, érdekes megjegyzést fogok visszaisméltetni, amelyek ezen a gyönyörű éjszakán elhangzottak:

„Ha jövő héten kezdődne újra a tábor, újra elmennék...”

„A szünyogok megzabáltak, de a nagy élmény annál fontosabb volt.”

„Haragudtam az aktív vezetőkre valamiért, de sikerült mindent kibeszélni.”

„A lányok hihetetlen lelkesek és pozitívak voltak.”

„Érdemes volt ennyi évet várni, hogy itt Argentínában végezzem el a ST tábort.”

„Kidolgoztunk a jelöltekkel egy tervet, hogyan segíteni a kisebb cserkészeknek a magyar nyelv elsajátításában.”

„Lőrincbe mindenki szerelmes lett.”

„Hihetetlen milyen jól el lehetett beszélni a jelöltekkel komolyabb témákról, mint szülőikkel való kapcsolat, vallás, stb. A híres „csendes percek” alig várták. Érdemes ezzel valahogyan foglalkozni az év folyamán.”

„A jellemnevelés egy téma, amivel muszáj komolyabban foglalkozni.”

„Ez a ST tábor mélyebb emlékeket hagyott bennem, mint az előzők.”

„A cserkészszellem, a „misztika” itt Argentínában továbbra is megvan.”

Az éjszaka csúcspontja akkor volt, amikor a 13 jelölt, a 8 kiképző és a 30 már kiképzett segédtszti vendég egyszerre, büszkén, céltudatosan és magabiztosan kimondta a következőt:

„Cserkésztszti szavamra fogadom, hogy híven teljesítem kötelességeimet, amelyekkel Istennek, Hazámnak, Embertársaimnak és Magyarságomnak tartozom...”

Ja, bocsnát, talán ezt is el kellett volna titkolni? Kár lett volna...

Jó Munkát!

Lomniczy Mátyás

KMCSSZ Argentínai

körzeti parancsnok

NYÍLT LEVÉL

Kedves Cserkészvezetők!

Lassan a gyerekek visszatérnek különböző túráról, tutajútról, előtte meg segédtszti táborból - tele élményekkel, felejthetetlen emlékekkel, tele sokféle érzéssel: baráti melegség, csoportszellem, segítőkészség, jókedv, magyarságszeretet. Az “emberebb ember, magyarabb magyar”-jelszó valósággá válik, ők is érzik és értik, hogy ez mit jelent, büszkék erre, és tudatos bennünk ennek fontossága.

Ez a sok élmény lehetetlen lenne vezetőink nélkül, akik a tanulás és a munka mellett még időt szánnak arra, hogy felelősséggel foglalkozzanak gyermekeinkkel. Őnzetlenül vállalják azt, hogy a cserkész-szellem és a magyarság lángja tovább égjen. Néha természetesnek vesszük, hogy minden szombatott vannak, végzik dolgukat szorgalmasan és helyt állnak. Pedig mindez nem “természetes”.

Kedves vezetők! Szívvel köszönjük, hogy ott vagytok, hogy gyermekeinkkel foglalkoztok, hogy ennyi értéket kapnak tőletek, hogy még akkor is, ha sokszor az ár ellen kell úszni, nem csüggedtek, hanem fáradhatatlanul álltok:

“Testvér, mondja az acélpillanat,

Tudom: gyengének lenni nem szabad.

Tudom, a mi törvényünk állani:

Mi vagyunk a Vezeték várai.

Nem tudjuk honnan, nem tudjuk kinek -

De rajtunk megyen át az Üzenet.

Az ismeretlen Igét hordja vállunk.

Bennünket ideállítottak. Állunk.”

(Sík Sándor: Acélember)

És munkátok nincsen hiába! Csak hallani kell, hogyan mesélnek a gyerekek, mennyire mélyen hat rájuk mindaz, amit nyújtotok nekik. Újra millió köszönet!

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi

Megtörtént a legújabb segédtsztképzés Marcos Pazon

Egy szépséges erdő legmélyében, nem is olyan távol Buenos Aires-től tíz napig magyar hangoktól remegtek ágai minden egekbe merészkedő fának; magyar cserkészparadicsommá változott a mesebeli terület. A különleges képzőtábor

vezetői bölcs irányításával a résztvevők életvidámra táncoltatták a tisztást is, míg megtalálták lelkük belsejében a régóta alakuló tisztség kulcsait. Hadd osszunk meg veletek a sok szép felvételtől néhányat (ZK):

Benedek László tpk. utasításai

Egy család - 3 generáció a VK táborban: Benedek László tpk., jobbra édesanyja Benedekné Micsinay Marika (vendég), balra Lajtaváry Zsuzsi (jelölt) és húga Lajtaváryné Benedek Zsuzsi (kiképző)

Január 12-én a 13 segédtszti avatására kb. 30 vezető kirándult a csodás táborhelyre, ahol fogadalmukat fölújították

Speciális KI KICSODA

VÉGRE,
LAKODALOM!- avagy: Ahogy a KAPOCSBÓL kapocs lett -
Benkő Teri st. és Espinosa José Vicente
esküvője Boulogne városában2007
január...
a várt
boldogság!

**"Azt is tudom,
nem én
kezdtém,
tudom, nem is
én végeztem,
most is halnak
és születnek,
nem lesz vége a
nemzetnek!"**
(Csikrákos)

ez tette lehetővé a boldog pár egyesülését. Mindenkortól tudtuk mi is, hogy nem lesz vége, hogy a folytatás nyilván elkerülhetetlen a sok ezer kilométer távolság ellenére is. Röviden: Teri hazajött velünk, José Vicente ott maradt, majd Teri hazament egy évre, aztán egyedül jött haza és valamivel később José Vicente utána jött. Házasságot kötöttek, egy érzelmmel teli s végtelenül közvetlen szertartás folytán örök hűséget esküdtek egymásnak itt Argentínában, és 2007 közepe után esküjüket pedig Isten előtt is felújítják majd, de akkor már Budapesten. Ők úgy döntöttek, hogy ott maradnak Magyarországon, ameddig a sors keze megengedi. Hisz tudják, hogy a sors dönt, határoz, visz-hoz, tesz-vesz, tologat. Kettőjüket is a sors hozta össze. Meg a szétszórta magyarok titka! (Meg, ugye, a Jóisten? Szerk.)

Meri akárki az ellenkezőjét állítani?
Ugye nem?

(ZK)

Az új, magyarországi életük színei

Espinosa José Vicente és Espinosa José Vicentené szül. Benkő Teri, mint Dél-Amerikában született s felnőtt magyar származású fiatal házaspár, ezentúl rovatunkon keresztül "összekapcsolják" Argentínát a Magyarországon élő "visszidulók" családjával s azok gyermekeivel, ill. ösztöndíjasainkkal, és az ottani új baráti körük kiválasztott személyeivel.

"Mit vinnék magammal?"

Újabban sokan kérdezték: mit érzek most, hogy véglegesen „haza”, Magyarországra költözöm. Egy furcsa, több részből álló érzés. Talán azok a színházi álarcok, amelyek egyik oldala sír s a másik pedig nevet (akárcsak a magyarnak szemei) jelképezik legjobban állapotomat.

Amikor Budapesten voltunk a KAPOCS-program által, hallottam egy szép és igaz mondatot: *Itthonról megyek haza.* És ez persze mindkét oldalra, oda-vissza érvényes. 1995-ben, mint ösztöndíjas voltam ott, és észrevettem, hogy mindig hiányolni fogom azt az otthonomat, ahol éppen *nem* élek. Most úgy hozta a sors (persze a szerelem is besegített!), hogy Budapesten lakjak.

Érdekes mennyire megváltozik az ember hozzáállása,

amikor tudja, hogy búcsúzik. Helyektől, barátoktól, a családtól. És ez az „utolsó áttekintés” gyönyörű és gazdag. Az elmúlt hónapokban felfedeztem olyan fákat, házakat, sajátos sarkokat, amelyeket nem vettem észre, hiába mentem el mellettük eddig akár százszor is...

Épp így vagyok most a barátokkal is. Minél többet akarok velük találkozni, hallgatni hangjukat, sétálni velük, vagy egyszerűen csak ugyanazt a levegőt együtt lélegezni - csendben. Na, és a család! Milyen érdekes egy pár év különélés után, újból a szülői házban aludni, s egy jó könyvet olvasni a „nagy” ágyban, az szuper! Vagy együtt reggelizni vasárnap...

Másik téma: Tudjátok milyen nehéz egy 20 kilós koffertebe belegyömöszölni 30 év emlékeit? Lehetetlen... Azért ruhát is kell vinni! Úgy érzem magam, mint amikor a "csendes percek" alatt az volt a kérdés: Mit vinnél ki magaddal a házból, ha tűzvész támad, és csak 5 perced van?! Sosem gondoltam ezt a tapasztalatot. Sokszor gondolok a nagymamára is. Milyen lehetett otthagyni otthonát, szeretteit, dolgait. Borzalmas körülmények és sietség közepette kiválasztani, mit vinni tovább...

De nekem szerencsém van, mert én ezt választom. És, nagyszüleimnek és szüleimnek köszönhetően, nekem két hazám van!

Szeretettel, a következő hónapig, amikor majd már Magyarországról írok!

Teri

Nyár volt, 2005. január, amikor mindennapi életünk megrezzent, *mint a bokor, amelyre madárka száll, s a lélek is most azt teszi*, ha eszünkbe jutnak a hirtelen utazásunk eseményei. Az olvasó bizonyára emlékszik a HUFIV első kiadásaiban megjelent KAPOCS-programról szóló beszámolókra. Most volt februárban két éve, hogy jó néhányan átutaztunk Magyarországra. Tapasztalatunk hatását még ma is érezzük, ugyanis teljesen eleven bennünk az átélt pillanatok utáni nosztalgia is. Mintha csak nemrég jöttünk volna vissza. Egyesek az ott töltött hetek alatt sorsokat rajzoltak meg. Egy ilyen *sorsrajzó* csángó-tánc ház éjszakáján, ketten egymásra találtak. Ott történt jelenlétünkben, a leírhatatlan tömeg agyonlapító, izzadt, táncoló, szoros ölelése közepén. Annak idején próbálgattuk több ízben is a KAPOCS szó valódi értelmét szavakkal elmagyarázni, és a szerelem ezen a téren igen könnyen megoldást talált a kérdésre. Épp erről van szó: a "kapocsból", a KAPOCS-programból életre szóló kapocs: esküvő lett...

Csángóbál 2005. február 5:

Akkor, azon a táncszalon kezdődött el a regénynek is beillő szerelem története. Hiába voltunk ott mindnyájan az ezrek sodrása áramában, Teri és José Vicente mégis felfedezhették egymást. Ez a dátum, ez a tél hava, ez a bál, ez az áldott ötlelet, amely a Kapocs-program által átvitt minket az Óhazába,

ezt választom. És, nagyszüleimnek és szüleimnek köszönhetően, nekem két hazám van!

Szeretettel, a következő hónapig, amikor majd már Magyarországról írok!

Teri

A polgári esküvő után

MINIHUFIV
Fiatalokról innen-onnan

- **Figyelem! Figyelem!** A KALÁKA együttes ismét vendégszerepel a Hungáriában! Március 16-án, este 20.30-kor a legfiatalabb HUFIV-k is megismerhetik a híres, eredeti magyarországi kvartettet! Ne passzolja el senki!

- Áprilisi számunkban elolvashatjátok **Benedek László** cscst.-tel folytatott „cserkész-beszélgetésünket”! László üzenete az összes buenosi magyar cserkészvezetőnek!

- Március 10-én kezdődik a **cserkész- és Zrínyi kör év!**

- A **KÖRZETI ÓRS** már januárban beindította munka-összejöveteleit. Már is intenzíven foglalkoznak a kezdődő év magyar rendezvényeivel, a legutóbbi ifjúsági megmozdulások sikerei hatásának megfontolásával és a jövő megoldandó gondjaival!
(ZK)

ZIKHÍR - ZIKÚJDONSÁG

"Az argentin-magyar meggyfa virágzik"

("Tisza partján mandulafa virágzik..." népdal dallamára énekelhető)

*"Az argentin-magyar meggyfa virágzik...
az édes gyümölcs leszakad és utazik...
terem még az édes meggyfa meggyecskét, meggyecskét,
hadd beszélje a magyar népek szép nyelvét!"*

A beilleszkedés izgalmai már rég elszivárogtak, és minden "meggy" átalált a magyarországi mindennapok szokásaira. Különböző iskolák fogadták be őket, és kedves magyarok meleg otthonában még egy családtaggá váltak. A 90 nap örömeit, könnyeit, tanulságait, kisebb-nagyobb viharjait úgy élték át, ahogy azt elvártuk tőlük. Büszkék lehetünk rájuk, és tárt szívvel, széles öleléssel fogadjuk őket vissza!

Valamikor elhangzott, hogy túl fiatalon küldjük át gyermekeinket, nem annyira éretten, hogy átvehessék a magyar származásuk iránti tudatos szeretetet. Igen, egyetértek, viszont azt is számtalanszor mondtuk, hogy "nyelvében él a nemzet". Így hát, mivel ennek a három hónapos ösztöndíjnak pontosan az a célja, hogy a nyelvet sajátítsák el minél jobban, ezért teljes mértékben sikeres eljárásnak tartjuk a valóban korai átutazást.

A következő számunkban beszámolnak az utazók, egyébként pedig nemcsakára személyesen is fellépnek előttek, hogy saját szavaikkal (s lényegesen helyesebb magyarsággal!) meséljék el kalandjukat.
(ZK)

Av. Pte. Tte. Gral. J.D. Perón 2160
(1646) SAN FERNANDO
Prov. de Buenos Aires - Argentina
Tel.: (54-11) 4744-2771 Fax: (5411) 4746-1779
E-mail: turul@arnet.com.ar

KALPAKIAN

DESDE 1922

VIAMONTE 777 - PATIO BULLRICH
UNICENTER - BUENOS AIRES DESIGN
- PLANTA INDUSTRIAL LA RIOJA -
OUTLET: VIAMONTE 700
KALPASERVICE: 4394-6400
TELÉFONOS: 4394-1285 / 4393-6023

SZEMELVÉNYEK A HKK
KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL
Club Hungaria - Pje. Juncal 4250, 1° piso, Olivos
Horario de atención al público: los viernes de 19 a 21 hs.
SZEMELVÉNYEK

Üzeni a HKK: Ha ez helytálló, akkor jól néz ki a kolónia:
"Aki meg akarja ismerni a népek lelkületét, tanulmányozza a kölcsönkönyvtárakat." (Hauff)

- 3439 Illyés Gyula: Petőfi
4951 A szabadságharc hadserege 1848-49 katonai szervezete egyenruhái és fegyverzete
4634 Kovács Endre: Bem, a magyar szabadságharcban
2422 Plohn József: Negyvennyolcas honvédpotrék
4723 Lackó Mihály: Széchenyi és Kossuth vitája
5045 Márai Sándor: Ami a Naplóból kimaradt 1950-1951-1952
2149/50 Germanus Gyula: Allah Akbar! I.-II.
1299 Gyallay Domonkos: Erdélyi legendák
3670 Csathó Kálmán: Te csak pipájl, Ladányi - Földiekkel játszó égi tünemény ... és más
5043 Ignác Zrínyi - Vámos Magda: Tüztisztő Hawaiiiban, egykor és most
58 Goodwin, John: A nagyhercegnő
1669 Gáspárné, Dávid Margit: Topázgyűrű
615 Bús Fekete László: Szerelemből elégtelen
2567 Carelli, Gábor: Utam a Metropolitanbe
3598 Carr, John Dickson: A gyilkos óra
2791 Orwell, George: Állati gazdaság (Animal Farm)
820 Huxley, Aldous: Nyár a kastélyban
En castellano:
S-64 Szabó, Magda: Calle Katalin
S-29 Szabó, Ladislao: El húngaro Ladislao Orosz en tierras argentinas 1729-1767
S-16 Transilvania - Problema candente de Europa

HUNGÁRIA

MAGYAR EGYESÜLET

Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos
4799-8437 4711-0144

ELNÖK: ZÖLDI MÁRTON
mzoldi@dls-argentina.com.ar

Vezetőségi gyűlés minden szerdán este 9-kor
Titkárság: Zumpf Gusztáv: Keddtől szombati 18-tól 21.30-ig. Vasárnap 12.30-tól 16 óráig. Étterem: Hétköznap (hétfő kivételével) 18-tól éjfélig. Szombat-vasárnap ebéd és vacsora. Asztafoglalás Sr. Omar
4799-8437 / 4711-0144

SUSANA SEBESS

Viajes Corporativos
Viajes de Plazer
Eventos y Convenciones

FURLONG-FOX

Carlos Pellegrini 1023 Piso 12 - C1009ABU - Buenos Aires, Argentina
Tel. (54-11) 4108-3220 - ssebess@furlong-fox.com.ar